

ת"פ 56580/02/13 - תביעות צפת נגד מ' ה'

בית משפט השלום בקריה שמונה

ת"פ 13-02-56580 תביעות צפת נ' ה'

בפני כב' השופט מרון מרגלית
תביעות צפת
מאישמה
נגד
מ' ה'
נאשם

החלטה

בפני בקשה אשר הוגשה מכוח הוראות סעיף 70ד' לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד- 1984 (להלן: **חוק בתי המשפט**), במסגרת עותר הנאשם לאסור פרסום כל פרט מפרט הדיון בתיק זה.

רקע כללי:

בניגוד לנאשם, עורך דין במקצעו, הוגש ביום 13.2.2013 כתוב אישום במסגרת יוחסו לו עבירות אשר בוצעו כנגד רعيיתו ובכללן: תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 (להלן: **חוק העונשין**), תקיפה סתם - בן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק ואימומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

בקצירת האומר יאמր, כי כתוב האישום מגולל מסכת ארוכה של עבירות אלימות ואיומים אותן ביצע לכואורה הנאשם כלפי רعيיתו אשר ראשיתם במהלך שנת 2005.

במסגרת הדיון אשר התקיים ביום 14.6.2013, כפר הנאשם בעובדות כתוב האישום.

במעמד זה, ביקש ב"כ הנאשם כי הדיון בתיק זה יתקיים בדילתיים סגורות שכן, מדובר בנאשם שהינו עו"ד ואין כל אינטרס ציבורי בקיום הדיון בדילתיים פתוחות. כן נטען, כי אף המטלונת עצמה מעוניינת בניהול הדיון בדילתיים סגורות.

המאישמה הביעה התנגדותה לבקשתה.

בנסיבות אלה, ניתנה לצדדים ארכה בת 7 ימים להשלים טיעוניהם לעניין זה.

טענות המבקרים:

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

לטענת המבוקש, האירועים נשוא תיק זה הינם חלק מסכום משפחתי אשר לא גלש, אך לטענתו, אל המרחב הציבורי.

לפיכך, האינטראksiיון הגלום בעקרון פומביות הדיון הינו מזערני, לפחות בשלב זה.

הմבוקש הפנה להוראות סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט וטען, כי על בית המשפט לעשות שימוש בסמכות המוקנית לו במסגרת סעיף זה וזאת, בכך למניע פגיעה חמורה בפרטיותו של המבוקש.

המבוקש ציין, כי פגיעה חמורה זו עלולה להתבטא בפגיעה אנושה ביכולתו של המבוקש להמשיך ולעסוק במקצוע ערכית הדיון וכן, בשם הטוב של המתלוונת ושל שני ילדיהם המשותפים.

כמו כן, עתר המבוקש כי בית המשפט יורה על קבלת עדותה של המתלוונת לבקשתו לפני הכרעה בה.

לפיכך, עתר המבוקש לניהול הדיונים בתיק זה בדلتאים סגורות ולאסור על פרסום כל פרטי מפרטיה התקין.

טענות המשיבה:

בפתח תגובתה, עמדה המשיבה על כך כי כל הליך המעצר וכן, כל הדיונים ממועד הגשת כתב האישום התנהלו בדلتאים פתוחות ופרטיו התקין היו פתוחים לציבור.

ב"כ המשיבה עמדה על חשיבות עקרון פומביות הדיון בשיטת המשפט הישראלית, ועל משנה התקauf אשר קיבל עקרון זה לאחר חקיקת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

עם זאת, בית המשפט יכול להורות על סגירת הדلتאים בהתקיים אחד החיריגים לעיקרו זו המנוים במסגרת הרשימה הנזכרת בסעיף 68(ב) לחוק בתי המשפט, שהינה רשימה סגורה.

הלכה פסוקה היא, כי את החיריגים לעיקרו זה יש לפרש על דרך הצמצום ובכל אופן, המקרה דן אינו נמנה על חיריגים אלה כלל ועיקר.

ענינו של סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, הינו באיסור פרטיים הנוגעים לדין המנהל בבית המשפט.

המבוקש לא הצבע על פגיעה חמורה פוטנציאלית העוללה להיגרם לפרטיותו כתוצאה מניהול הליך זה.

לאור כל האמור לעיל, טענה המשיב כי יש לדחות את הבקשה. עם זאת, לפנים משורת הדיון, הביעה המשיבה את הסכמתה לכך כי עדותה של המתלוונת תישמע ראשונה ובמועד בו לא יקבעו דיונים נוספים בפני בית המשפט.

דין והכרעה:

לאחר ששלמתי את טענות הצדדים, הגיעו לכל מסקנה כי דין הבקשה להיחות וזאת, מן הטעמים הבאים.

עקרון פומביות הדיון מעוגן בהוראות סעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה הקובע כי:

"בית משפט ידוע בפומבי, זולת אם נקבע אחרת בחוק או אם בית המשפט הורה אחרת לפי חוק".

כמו כן, ראה לעניין זה הוראותו של סעיף 89(א) לחוק בתי המשפט.

בתי המשפט עמדו לא אחת על חשיבותו של עקרון זה ועל היומו כאחד מן העקרונות החוקתיים המרכזים בשיטת המשפט הישראלית.

לענין זה, ראה לדוג' הדברים שנאמרו במסגרת ע"פ 353/88 וילנר נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ה(2): 444:

"...עקרון פומביות הדיון, הקבוע בסעיף 3 לחוק-יסוד: השפיטה ובסעיף 86 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984, הינו אחד העקרונות החוקתיים המרכזיים שביסוד שיטת המשפט שלנו. לשמורתו טמונה, כאמור, אחת העורבות העיקריות לתקינותו של ההליך השיפוטי, הן בתחום עשיית הצדק ובירור האמת, הלכה למעשה, והן בתחום מראית פנוי הצדק קובל עם ועדת (ראה: ע"פ 334/81[2], דברי השופט ד' לוי, בעמ' 832 מול אותיות השוללים ב-ה, והאסמכתאות המאוচרות שם). מכאן חשיבותו כ'גורם-בלתי-ein לאמון, שרוחש הציבור לרשות השופט...'. (כלשון המשנה לנשיא בן-פורת. בר"ע 176/86 [3], בעמ' 499 בעקבות ע"פ 152/51 [1]). הנ"ל). מניה ובה, מהו ההפדה על עקרון פומביות הדיון גם "תנאי חיווני לתשתייה הדמוקרטית של מדינת ישראל" (דברי השופט ברק, בב"ש 678/82 [4], בעמ' 387), זכות הציבור לעקוב אחרי מהלכיו של משפט באמצעות התקשרות, שימושה מותנה בפומביות הדיון, כרוכה בכיבודה של הזכות היסודית לחופש הביטוי (ע"פ 696/81 [5])..."

כן נקבע, כי על בתי המשפט להකפיד עד מאד על שמרתו של עקרון זה וכי חריגה ממנה תישא רק לאחר שקיים זהירה ועל דרך הצמצום (שם, עמ' 451).

משמעותו ב"כ הנאשם עולה, כי בפיו למעשה שתי בקשות שונות. האחת, עניינה בקיום הדיון בדلتים סגורות והשנייה, הינה איסור פרסום כל פרט מפרט הlixir זה.

במסגרת ע"א 5185/93 **הייעץ המשפטי לממשלה נ' רינה מרום**, פ"ד מ"ט(1) 318, עמד בית המשפט על הבדיקה בין המקור הנורматיבי לקיום בדلتים סגורות ובין המקור הנורמתיבי לאיסור פרסום פרטיו של הליך משפטי:

"...בית-משפט ישב ידוע בפומבי, וכדבר חוק היסוד לא יהיה יוצא לכלל

אלא אם נקבע אחרת בחוק או אם הורה בית-משפט אחרת לפי חוק. יש שהמחוקק מורה מפורשות בחוק זה או אחר על דין שלא בפומבי (ראו דוגמאות בפרשת וילנר [14], בעמ' 451), ובצד יוצאים מיוחדים אלה הקיימים המחוקק יוצאים כלליים - שבעה במנין - ואלה הם המנויים בסעיף 86(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב]. רישימת אותם יוצאים לכלל הינה, כמובןו, רשימה סגורה(*numerus clausus*): אין לגרוע ממנה אף גם אין להוסיף עליה עילות...". (שם, פסקה 25).

ובהמשך:

"...בצד איסור פרסום בשל סגירת אולם המשפט, יש איסור פרסום ספציפי - ללא סגירת הדלותות - והוא עניינו של סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב]...."(שם, פסקה 27).

לאור האמור לעיל, הרי שלצורך בחינת טענתו של המבוקש לפיה יש לקיים את הדיון בדლתיים סגורות, יש לפנות אל הרשימה הסגורה המנוייה בסעיף 86(ב) לחוק בתי המשפט ולבחון האם המקרה דין בא במסגרת אחד החיריגים המנויים בה.

במסגרת הבקשה לא הובהר כלל ועיקר איזה חריג לשיטת המבוקש מתקיים בעניינו.

עיוון ברשימה מעלה, כי המקרה דין אינו בא בגדירו של החיריגים המנויים ברשימה, אשר כזכור הינה רשימה סגורה. לפיכך, מצאתי לדחות טענתו של המבוקש לעניין זה.

כן צוין, כי לא מצאתי שיש בהסכמה של המשיבה לשמעו את עדותה של המתלוונת בתיק זה בדלאתיים סגורות באופן בו יקבע הדיון ליום בו לא נשמעים דיונים נוספים בבית המשפט.

כפי שפורט בהרחבה לעיל, עקרון פומביות הדיון הינו עקרון יסוד בשיטתנו אשר ניתן לפגוע בו אף ורק באמצעות דבר חקיקה.

משנקבע כאמור לעיל, כי אף אחד מן החיריגים אותם קבע המחוקק אינם יכולים במקרה בעקרון זה באופן עקיף כמוzeitig ולפיכך, הדיון בתיק זה ישמע בדלאתיים פתוחות.

לענין בקשה של המבוקש להורות על איסור פרסום ללא סגירת הדלותות, הרי שלא מצאתי להיעתר אף לה ואנמק.

כאמור, הבסיס הנורמטיבי לבקשתה זו מצוי בהוראות סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט הקובלן כדלקמן:

"**בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדינוי בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם או**

לשם מניעת פגעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדתם בחוק הליי' חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם".

כעולה מן הבקשה, המבוקש ביקש לבסס בקשה לעניין זה על הצורך במניעת פגעה חמורה בפרטיותם של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון.

במסגרת ע"א 4963/07 **ידיעות אחרונות בע"מ נ' פלוני** [פורסם במאגרים המשפטיים], עמד כבוד השופט ע' פוגלמן על אופן הפעלת הסמכות הקבועה בסעיף זה:

"...עליה מן האמור, כי כתנאי להפעלת הסמכות לפי סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, על בית המשפט לבחון הן את מהות הזכות הנפגעת, והן את עצמת הפגיעה בה. רק אם מגיע בית המשפט למסקנה כי הפרסום יביא לפגעה בפרטיות, וכי הפגיעה האמורה הינה פגעה חמורה, שומה עליון לשקל האם יש מקום להפעיל סמכותו ולאסור פרסום. גם בשלב זה, על בית המשפט לאזן בין עקרון פומביות הדיון לבין הפגיעה בפרטיות. במקרה איזו זה יש לשקל את מידת העניין הציבורי שבספרוסם המסתים אל מול הנזק שייגרם כתוצאה ממנו (השו: רע"א 3232/04 פלוני נ' פלונים [פורסם בנבו], 18.5.05 פסקה 12; בש"פ 972/06 זריהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], 22.2.06)). בנוסף, ומבלתי קבוע רשותה סגורה של שיקולים אפשריים, ניתן להביא במנין השיקולים את השלב בו נמצא הדיון השיפוטי - אין דיינו של פרסום הגשת כתב התביעה, כאשר ניצבת גרסה אחת בלבד, כדינו של פרסום פסק דין, הכול מצאים שעברו את כור ההיתוך השיפוטי (השו: עניין חברות החדשנות, פסקה 30). מצד האמור נזכיר, כי כפי שנפסק לא אחת, את החיריגים לעקרון פומביות הדיון יש לפרש על דרך הצטצום (ראו: עניין וילנאר בעמ' 451; עניין מרום, בעמ' 341; עניין אפרתי, פסקה 5; עניין ביטאר, פסקה 9; עניין פלוני, בעמ' 939)...". (שם, פסקה 11).

טרם אפנה לבחון את הנסיבות הפוטנציאליות עליהם הצביע המבוקש בבקשתו, מצאתו לציין כבר בתחילת כי מדובר בתיק אשר ראשיתו בתחלת שנת 2013 וכן, התנהלו בו הליי' מעוצר.

לאורך כל תקופה זו, ואף במסגרת הליי' המעוצר, התנהלו הדיונים בדلتיהם פתוחות ולמעשה, די בטעם זה כדי להביע למסקנה לפיה לא ניתן בשלב זה לקבוע כי הטלת צו איסור פרסום יש בה כדי למנוע פגעה חמורה בבקשת או בני משפחתו.

בכל אופן, ובכדי שלא ימצא הניר חסר, אפנה לדון בטענותיו של המבוקש לעניין זה.

הפגיעה הראשונה עליה הצביע המבוקש הינה פגיעה אפשרית בתעסוקתו כעורך דין.

מלבד העובדה שלא ברור כלל ועיקר האם ניתן להתייחס לפגיעה זו כפגיעה בפרטיות, הרי שבעל אופן לא מצאת כי יש בה ממש.

כבר נקבע לא אחת, כי אין ההגנה הקבוע בסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט נועדה כדי למנוע פגעה בפרנסתו של בעל דין.

לעניין זה, יפים דבריו של כבוד השופט ס' ג'ובראן במסגרת בש"פ 972/06 **דוד זרihan נ' מדינת ישראל** [פרסום במאגרים המשפטיים] (להלן: **ענין זרihan**):

"... לטענת בא-כוח העורר, עם פרסום שמו של העורר, יגרם לו נזק כלכלי חמור ביותר לעובdotו בשל טיב מקצועו. בעניין זה כבר נקבע על ידי בית-משפט זה, בג"ץ 93/6005 עליash נ' השופט שמואל צור, פ"ד מט(1) 159, כי:

"...לאור האמור ובשים לב לכך לפיו את החרים לעקרון פומביות הדיון יש לפרש במצומם, אין לומר כי הגנה על בוחנו של בעל דין כוללת גם הגנה על בוחנו הכלכלי".

אף טענות זו של העורר אינה יכולה לגבור על עקרון הפומביות. שכן, פרשנות מסווג זה עלולה לרוקן מתוכן את עקרון פומביות הדיון. ברין, אפוא, כי גם במקרים אחרים, פרסום שמו של הנאשם קיימת פגעה ישירה או עקיפה בפרנסתו..." (שם, בפסקה 8).

טענה נוספת העלה המבוקש הינה, כי פרסום פרטי הדיון עלולים להביא לפגיעה קשה בפרטיותם של המתלוונת ושל שני ילדיהם של בני הזוג.

אקדמי ואומר, כי המבוקש לא הבahir טענות זו ולא הצביע על אופי הפגיעה בידיים ובמטלוננט ובלאו הכי לא עלה בידו להוכיח כי מדובר בפגיעה חמורה.

למללה מן הצורך בעיר, כי אף אם יש פרסום פרטי הפרשה נשוא תיק זה, גם שכאמרם למללה משנה הליכים אלה מתנהלים ללא כל הגבלה על פרסוםם, כדי לפגוע באופן כלשהו בידיים של המבוקש, הרי שאין הדבר מגיע כדי פגעה חמורה אשר בכוחה לגבור על עקרון פומביות הדיון.

(לענין זה ראה דבריו של כבוד השופט ג'ובראן בענין זרihan לעיל בפסקה 8).

משאלו הם פני הדברים, הרי שלא מצאת ממש בטענת המבוקש לפיה יש בעובדה כי העברות בוצעו במסגרת המשפחה ולא במרחב הציבורי כדי לשונות ממנה.

כפי שצוין לעיל, נזכר מרכז עקרון הפומביות הינו מראית פני הצדוק ולפיכך, אין כלל רלוונטיות למקום ביצועה של העבירה.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, הנני דוחה כאמור את הבקשה על כל רבדיה.

**ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ד, 10 ביולי 2014, בהעדך
הצדדים.**